

- W związku z tym strona skarżąca twierdzi, że przeprowadzając badanie ww. środków Komisja zastosowała kryteria, które są niezgodne z zasadami określonymi w dotychczasowym orzecznictwie. W szczególności całkowicie pominęła kryterium, które w myśl dotychczasowego orzecznictwa jest konieczne do zakwalifikowania jako zasobów państwowych, a które jest związane z konkretnymi uprawnieniami organów państwowych do dysponowania rozpatrywanymi środkami i uznała za wystarczające to, że ustawodawca krajowy wywiera wpływ na przepływy pieniężne pomiędzy podmiotami prywatnymi, a organy regulacyjne kontrolują to, czy te podmioty spełniają określone w przepisach prawa wymogi.
 - Następnie strona skarżąca twierdzi, że Komisja jest związana swą decyzją, w której uznała, iż EEG 2000 nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż nie wiąże się z przeniesieniem zasobów państwowych i dlatego dopuściła się naruszenia prawa uznając EEG 2012 za wprowadzoną z naruszeniem prawa nową pomoc.
 - Ponadto Komisja nie przeprowadziła wystarczającej analizy i dlatego nie mogła ustalić, że system szczególnych wypłat wyrównawczych dla odbiorców energochłonnych jest uzasadniony celem, charakterem i wewnętrzną strukturą EEG 2012 i dlatego nie przysparza selektywnych korzyści.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE oraz art. 18 i 19 rozporządzenia nr 659/1999 ze względu na niezaproponowanie odpowiednich środków

Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że badając EEG 2012 Komisja powinna była w każdym razie przeprowadzić przewidziane w art. 108 ust. 1 TFUE i art. 17-19 rozporządzenia nr 659/1999 postępowanie dotyczące pomocy istniejącej i winna była przed wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego zaproponować Republice Federalnej Niemiec odpowiednie środki, zamiast poprzez zakwalifikowanie EEG 2012 jako nowej niezgłoszonej pomocy narażać podmioty gospodarcze na znaczne ryzyko ekonomiczne

3. Zarzut trzeci: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym

Skarżąc twierdził, że Komisja winna była w każdym razie przed wydaniem decyzji o takiej wadze prawnej wysłuchać ich stanowisk.

4. Zarzut czwarty: niewystarczające uzasadnienie

Wreszcie strona skarżąca podnosi, że decyzja o wszczęciu postępowania nie została w wystarczający sposób uzasadniona.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 083, 27.3.1999, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Ineos Manufacturing Deutschland i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-280/14)

(2014/C 223/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ineos Manufacturing Deutschland GmbH (Kolonja, Niemcy), Ineos Phenol GmbH (Gladbeck, Niemcy) i Ineos Vinyls Deutschland GmbH (Wilhelmshaven, Niemcy) (przedstawiciele: C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen i T. Woltering, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)];
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 TFUE ust. 1 i art. 108 TFUE poprzez błędne zakwalifikowanie systemu szczególnych wypłat wyrównawczych
 - Strona skarżąca podnosi, że decyzja o wszczęciu postępowania została wydana z naruszeniem art. 107 ust. 1 i art. 108 TFUE a także art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej⁽¹⁾, ponieważ przewidziane w Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG nie stanowią przyznania zasobów państwowych, a ograniczenie tych dopłat w przypadku odbiorców energochłonnych nie stanowi rezygnacji z uzyskania takich zasobów.
 - W związku z tym strona skarżąca twierdzi, że przeprowadzając badanie ww. środków Komisja zastosowała kryteria, które są niezgodne z zasadami określonymi w dotychczasowym orzecznictwie. W szczególności całkowicie pominęła kryterium, które w myśl dotychczasowego orzecznictwa jest konieczne do zakwalifikowania jako zasobów państwowych, a które jest związane z konkretnymi uprawnieniami organów państwowych do dysponowania rozpatrywanymi środkami i uznała za wystarczające to, że ustawodawca krajowy wywiera wpływ na przepływy pieniężne pomiędzy podmiotami prywatnymi, a organy regulacyjne kontrolują to, czy te podmioty spełniają określone w przepisach prawa wymogi.
 - Następnie strona skarżąca twierdzi, że Komisja jest związana swą decyzją, w której uznała, iż EEG 2000 nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż nie wiąże się z przeniesieniem zasobów państwowych i dlatego dopuściła się naruszenia prawa uznając EEG 2012 za wprowadzoną z naruszeniem prawa nową pomoc.
 - Ponadto Komisja nie przeprowadziła wystarczającej analizy i dlatego nie mogła ustalić, że system szczególnych wypłat wyrównawczych dla odbiorców energochłonnych jest uzasadniony celem, charakterem i wewnętrzną strukturą EEG 2012 i dlatego nie przysparza selektywnych korzyści.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE oraz art. 18 i 19 rozporządzenia nr 659/1999 ze względu na niezaproponowanie odpowiednich środków
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że badając EEG 2012 Komisja powinna była w każdym razie przeprowadzić przewidziane w art. 108 ust. 1 TFUE i art. 17-19 rozporządzenia nr 659/1999 postępowanie dotyczące pomocy istniejącej i winna była przed wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego zaproponować Republice Federalnej Niemiec odpowiednie środki, zamiast poprzez zakwalifikowanie EEG 2012 jako nowej niezgłoszonej pomocy narażać podmioty gospodarcze na znaczne ryzyko ekonomiczne
3. Zarzut trzeci: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym
 - Skarżące twierdzą, że Komisja winna była w każdym razie przed wydaniem decyzji o takiej wadze prawnej wysłuchać ich stanowisk.
4. Zarzut czwarty: niewystarczające uzasadnienie
 - Wreszcie strona skarżąca podnosi, że decyzja o wszczęciu postępowania nie została w wystarczający sposób uzasadniona.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 083, 27.3.1999, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Fels-Werke przeciwko Komisji

(Sprawa T-281/14)

(2014/C 223/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fels-Werke GmbH (Goslar, Niemcy) (przedstawiciele: C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen i T. Woltering, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska